

*Жанрове розмаїття
просторових мистецтв*

Ліхачова Олександра

Зміст:

- 1) Вступна частина;
- 2) Види мистецтв;
- 3) Архітектура;
- 4) Скульптура;
- 5) Графіка;
- 6) Живопис;
- 7) Декоративно – ужиткове мистецтво;
- 8) Висновок;
- 9) Список використаної літератури.

Вступ:

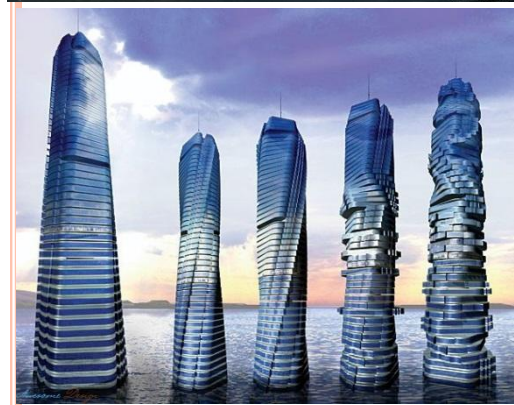
Історично склався відносно стійкий спектр видів мистецтва: архітектура, скульптура, живопис, графіка, декоративно-прикладне мистецтво, кіномистецтво, телебачення, література. Кожний з них освоює ту чи іншу сторону багатогранного людського буття і йому притаманна своя специфічна художньо-образна мова. Види мистецтва поділяють на: *просторові* (пластичні), де образ розгорнутий у просторі; *часові*, де образ розвивається у часі (музика, література); просторово-часові, або видовищні, де образ характеризується і тілесністю, і тривалістю (танець та ін.); образотворчі - мистецтва, що використовують знаки, схожі на реальність (живопис, скульптура та ін.); види, що використовують знаки незображувального типу, звертаючись безпосередньо до асоціативних механізмів сприйняття (архітектура, музика та ін.); синтетичні - види, де знаки носять змішаний характер (пісенне мистецтво та ін.).

Кластер

Архітектура

Архітектура — це одночасно наука і мистецтво проектування будівель, а також власне система будівель та споруд, які формують просторове середовище для життя і діяльності людей відповідно до законів краси. На сучасному етапі розвитку людства архітектура становить одну з найважливіших частин засобів виробництва (промислова архітектура — будівництво заводів, фабрик, електростанцій тощо) та матеріальних засобів існування людського суспільства (громадянська архітектура — житлові будинки, громадські споруди та ін.). Її художні образи відіграють значну роль у духовному житті суспільства.

Функціональні, конструктивні та естетичні якості архітектури, а саме *користь, міцність та краса*, — тісно взаємопов'язані. Від конструкційного рішення багато в чому залежать і естетичність творів архітектури. Споруда не тільки повинна бути міцною, але і виглядати має міцною. Надлишок матеріалу навпаки викликає враження надмірної ваги. Візуальна ж недостатність матеріалу асоціюється з нестійкістю, ненадійністю та викликає здебільшого негативні емоції. Функціональне призначення будівлі визначається її типом, в залежності від якого обираються засоби створення певного художнього вигляду. Останній створюється за допомогою засобів **архітектурної композиції**.

Зародження архітектури відносять до доби первіснообщинного ладу у добу пізнього *палеоліту* (близько 10 тисяч років до н. е.), коли виникли перші штучно споруджені житла і поселення. Були освоєні найпростіші прийоми організації простору на основі прямокутника і кола, почався розвиток конструктивних систем з опорами-стінами або стійками, конічним, двоскатним або плоским *балковим* покриттям. Застосовувалися природні матеріали (дерево, камінь), виготовлялась *цегла-сирець*. Все це було освоєно людиною раніше, ніж з'явилась *письменність*. Кінець існування первісного суспільства позначився будівництвом *фортець* зі стінами або земляними валами та ровами. У *мегалітичних* спорудах (менгірки, дольмени, кромлехи) поєднання вертикальних та горизонтальних блоків каменю свідчить про подальше освоєння закономірностей архітектоніки (наприклад, кромлех в Стоунхенджі, Великобританія). Варто згадати також оселі на палях у Франції, глиноплотові будинки Трипільської в Україні.

Перли світової архітектури:

Храм Святого Сімейства, Барселона

Бурдж аль-Араб, Дубай

**Інститут звуку та зображення,
Хілверсум, Нідерланди**

**Палац Грешема, Будапешт,
Угорщина**

Мон-Сен-Мішель, Нормандія, Франція

Гугенхайм, Більбо, Іспанія

Скульптура

Скульптура — ліпка, пластика, вид образотворчого мистецтва, твори якого мають об'ємну, тривимірну форму і виконуються із твердих чи пластичних матеріалів. Скульптура зображує головним чином людину, рідше тварин, її головні жанри — портрет, історичні, побутові, символічні, алегоричні зображення, анімалістичний жанр. Художньо-виразні засоби скульптури — побудова об'ємної форми, пластичне моделювання (ліпка), розробка силуету фактури, у деяких випадках також кольору.

За своєю формою розділяють два види скульптури: рельєф та круглу скульптуру. Остання в залежності від призначення ділиться на монументальну (великі архітектурні ансамблі, пам'ятники), монументально-декоративну (прикрашає будинки та парки) та станкову (зазвичай представлена в музеях, на виставках або є частиною інтер'єру)

Зародження скульптури

Перші прояви художньої творчості в області ліплення криються в мороці доісторичних часів; не підлягає, однак, сумніву, що вони були викликані, як викликалися й згодом у молодих племен, потребою людини, що ще не вийшли з дикого стану, виразити почуттєвим знаком ідею про божество або зберегти пам'ять про дорогих людей. На цю причину натякає поетична легенда стародавніх греків про винахід пластики, — легенда, по якій *Кора*, дочка коринтянина *Вутада*, бажаючи, при розставанні зі своїм коханим, зберегти собі на пам'ять його зображення, окреслила контур його голови по тіні, кинутій сонцем, а її батько заповнив цей силует глиною. Які були початкові досвіди ліплення в доісторичну епоху — про це дозволяють нам судити статуї, знайдені європейськими мандрівниками при першому відвідуванні островів Тихого океану, наприклад на Гавайських островах. Це — прості стовпи зі слабкими, дивовижними натяками на людські обличчя й члени. Історія ліплення починається приблизно за тридцять століть до н.е., з найстаршого з культурних народів древнього світу, єгиптян.

Донька Нефертіті (18 династія Єгипту)

Крилатий бик з Ассирії

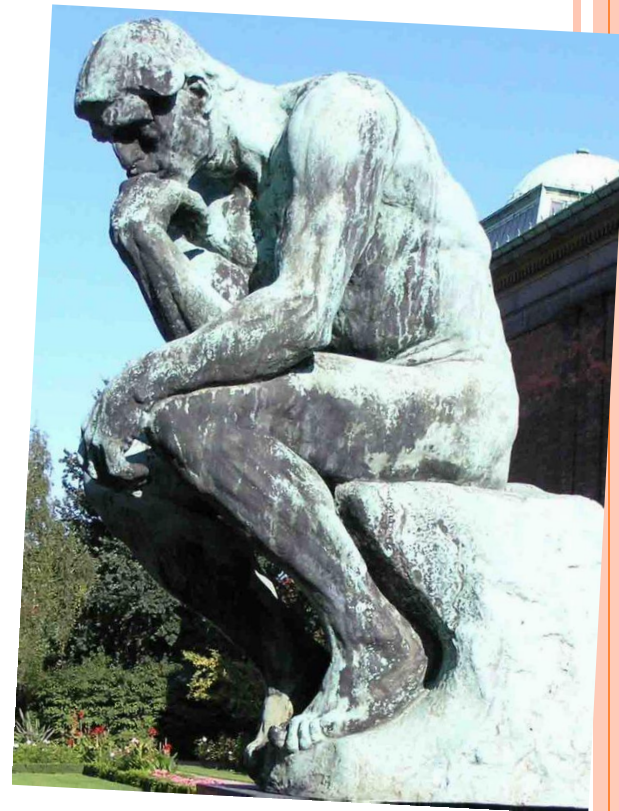
Найвідоміші скульптури:

Мікеланджело "Давид"

Венера Мілоська
автор досі невідомий

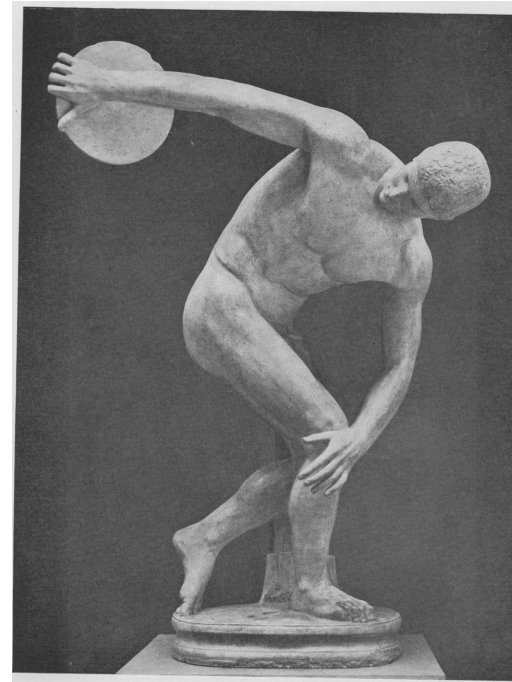

"Мислитель" Родена

"Оплакування Христа": шедевр
Мікеланжело

Мирон.
«Дискобол»

"Правосуддя"

"Гермес з немовлям
Діонісом" Праксителя

Графіка

Вид мистецтва відомий з давнини. До XV ст. графіка пронизує всі види мистецтва, але самостійного значення набуває тільки за епохи Відродження. Відтоді ручний малюнок та естамп стали сприйматись як самостійна художня цінність. За призначенням графіку класифікують: репродукційна, що особливо популярна у XIX ст. до виникнення фотографії; супроводжуюча (ілюстрації до книг, часописів); плакатна, промислова (етикетки, рекламні зображення, афіші); підготовча, де розрізняють начерк (ескіз), етюд самостійну; що здійснює власне естетичну та художню функції.

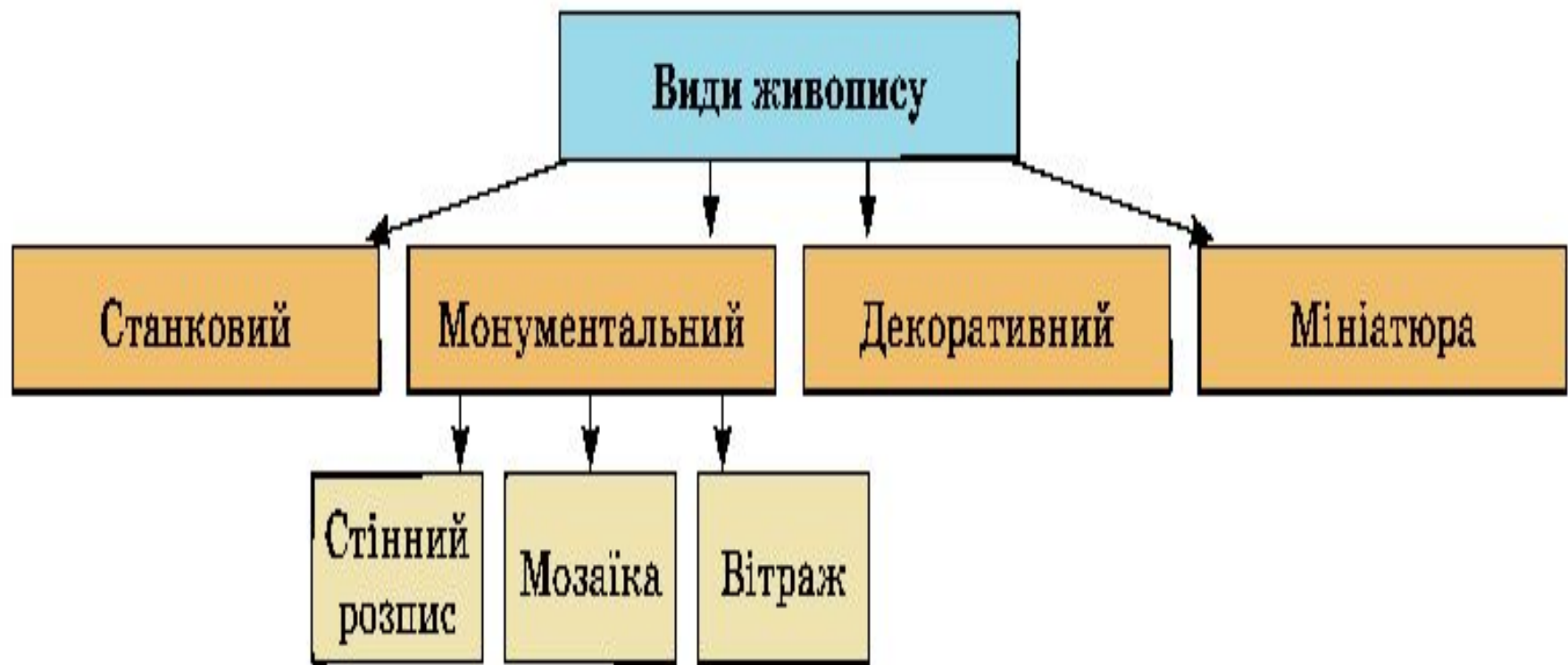

Живопис

Живо́пис — вид образотворчого мистецтва, пов'язаний з передачею зорових образів нанесенням фарб на тверді або гнучкі поверхні, а також твори мистецтва, створені таким способом.

Найбільш поширені твори живопису виконані на плоских або майже плоских поверхнях, таких як натягнуте на раму полотно, папір, поверхні стін і т. д. До живопису відносять і виконані фарбами зображення на декоративному та церемоніальному посуді, поверхня якого може мати складну форму. Живопис - найпоширеніший вид образотворчого мистецтва. Слово живопис означає "живо писати" - писати з життя, твори живопису створюються за допомогою фарб, що наносяться на будь-яку поверхню.

Шедевры світового живопису

Рафаель «Сикстинская мадонна»

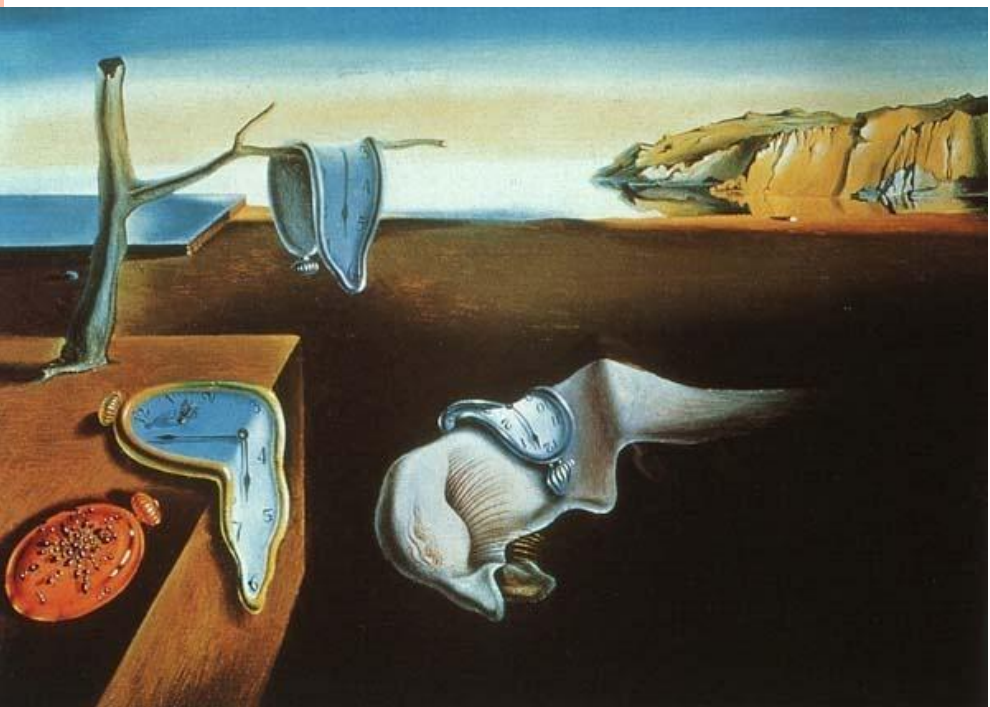

Рембрандт «Ночной дозор» 1642

Леонардо да Винчи
«Тайная
вечеря» 1495–1498

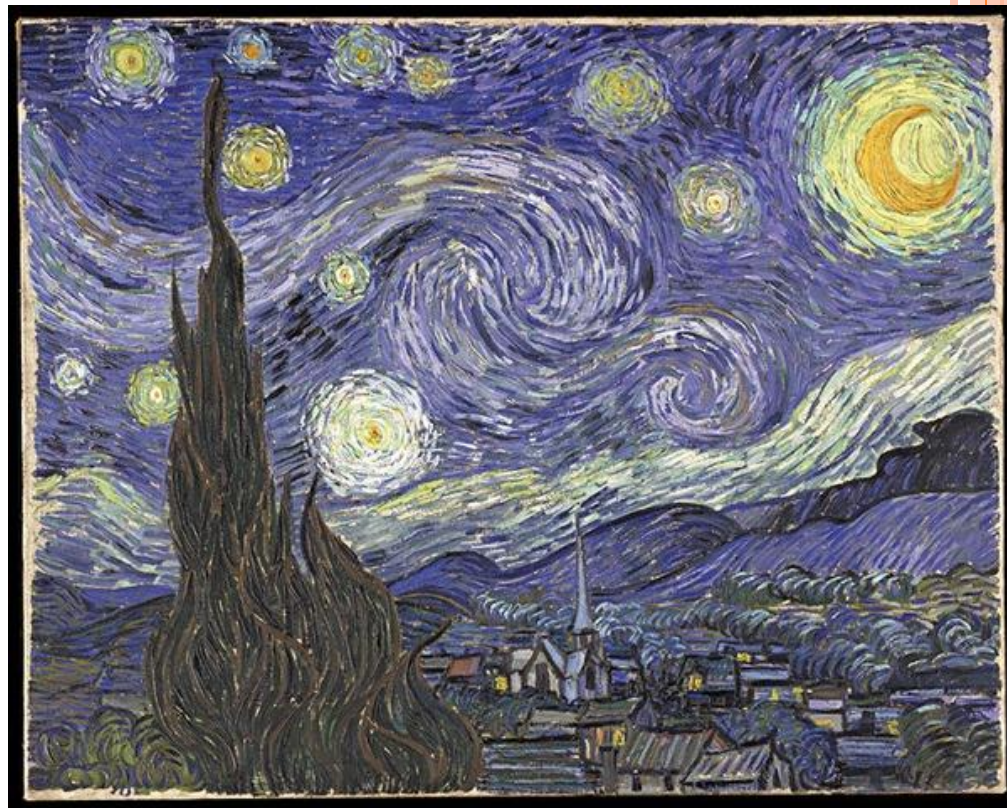
Сальвадор Дали
«Постоянство памяти» 1931

Ян Вермеер
«Девушка с жемчужной серёжкой» 1665

Винсент ван Гог «Звёздная ночь» 1889

Декоративно-ужиткове мистецтво

Декоративно-ужиткове мистецтво — один із видів художньої діяльності, твори якого поєднують естетичні та практичні якості. Декоративне означає «прикрашати». Ужиткове ж означає, що речі мають практичний вжиток, а не лише є предметом естетичної насолоди.

Головне завдання декоративно-ужиткового мистецтва — зробити гарним речове середовище людини, її побут.

Краса творів ужиткового мистецтва досягається завдяки декоративності.

Декоративність є єдиним можливим засобом вираження змісту та художньої образності. Поділ декоративно-ужиткового мистецтва на жанри здійснюється за призначенням предмета — меблі, одяг, посуд тощо, за технікою виконання — різьблення, ткацтво, розпис, за матеріалом — дерево, кераміка, текстиль, камінь, лоза, тобто використання природних матеріалів; метали та їх сплави, пластмаси, скло, порцеляна, папір та ін., тобто використання штучних, винайдених людиною матеріалів.

Висновок:

Мистецтво в силу його універсальності та багатоманітності поділяється на види та жанри. Перші спроби виділити види мистецтва здійснили Платон і Арістотель. Цілісну класифікацію видів мистецтва запропонував І. Кант. Вперше системного характеру викладу взаємозв'язку конкретних видів мистецтва надав Г. Гегель.

Оскільки множинність видів мистецтва дозволяє естетично більш-менш повно освоювати світ у всій його складності і багатстві, то не існує головних і другорядних мистецтв.

Таким чином, завдяки ознайомленню із видами та різновидами мистецтва і мистецьких напрямів, історично сформованими стилями мистецтва ми можемо належно мірою сприяти та оцінити невичерпні можливості мистецької діяльності та осмислити мистецтво, як незамінну складову людського буття.

Список використаної літератури :

- 1) Виппер Б. Р., Статті про мистецтво. - М., 1990.
- 2) Загальна історія мистецтв, т. 1—6, М., 1986—86.
- 3) Загальна історія архітектури. Короткий курс, т. 1—2, М., 1988—63.
- 4) Молева Н., Скульптура. Нариси закордонної скульптури, М., 1990.
- 5) http://pidruchniki.ws/17390211/kulturologiya/vidi_mistetstva_osnovni_hudozhno-stilovi_napryamki
- 6) <http://www.info-library.com.ua/books-text-5395.html>
- 7) http://light.carrental.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1&Itemid=17&lang=uk

Дякую за увагу!)